

Guds rike är nära

Luk 21:25-36; Mik 4:1-4; Rom 15:4-7; Ps 85:9-14

På SVT går det att beskåda dokumentär- och vetenskapsserien "Domedagen". Programledaren Anna Lindman möter i denna serie framtidforskare, klimataktivister, teologer, troende m.fl. för att tala om framtiden. Vilka farhågor finns det inför en eventuellt hotfull framtid? Finns det något att se fram emot? Vilka fakta har man att ta ställning till? Det är exempel på frågor som möjligen kan få svar i serien. Jag vet inte själv om de får det eftersom jag personligen inte sett något avsnitt. Jag har bara noterat att tidningen Dagen skrivit om serien och konstaterat att den "riskerar att förstärka förlegade bilder av frikyrkliga och därtill underminera förtroendet mot public service" (Dagen, Ledare 2020-11-12).

Vad är det som får Dagens ledarskribent Fredrik Wenell att formulera sina farhågor på ovanstående sätt? Tydligt påstår programledaren Anna Lindman i det första avsnittet att många kristna "nästan gläds åt" covid-19 och klimatkrisen. Tankegången tycks vara att kristna, som ju väntar på Jesu återkomst, finner en glädje i en otrevlig pandemi därför att Jesu återkomst därmed närmar sig. I programmet ges exempel på frikyrkliga miljöer där undervisningen om Jesu återkomst även skapat en rädsla inför vad som väntar. Ett exempel är en kvinna, uppvuxen i frikyrkomiljö, som berättar att hon var rädd för vad som skulle hända. Utan att ha sett programmet gissar jag att kvinnan tagit del av en undervisning som betonat att otrevligheter som krig, naturkatastrofer,

sjukdomar m.m. kommer att föregå Jesu återkomst. En undervisning som har fokuserat alltför mycket på detta har många gånger dragit uppmärksamheten åt fel håll och tidstecknen har blivit viktigare än Jesus själv.

I programmet intervjuas även tidningen Flammors redaktör Holger Nilsson, som flera kanske känner igen som en ihärdig uttolkare av samtida händelser i vilka han ser tydliga tecken på Jesu snara återkomst. Enligt Fredrik Wenell ger intervjun i programmet inte något stöd för att Holger Nilsson gläds åt nuvarande pandemi, men väl att han ser det som ett tydligt tecken på att Jesus snart kommer tillbaka. Man kan tycka vad man vill om Holger Nilsson och hans tidning men det är inte korrekt att påstå att han är särskilt representativ för dagens frikyrklighet. Men det är alltså inte heller korrekt att hävda att han gläds åt covid-19, om nu någon trodde det.

Hur är det då med dig? Gläds du åt covid-19 och klimatkris? Jag gör det inte och jag känner inte igen mig i beskrivningen att "många" kristna skulle göra det. Däremot kan jag med frimodighet och glädje se fram emot att Jesus, när tiden är inne, ska komma åter för att ställa allt tillrätta och jag tror att vi är många som ser fram emot det. Men det är inte detsamma som att glädjas åt eländet som föregår befrielsens dag. Den kristne kan glädjas *mitt i eländet*, men det är inte särskilt kristet att glädjas *åt* eländet.

Men hur ska vi då förhålla oss till talet om Gudsriket och tecknen på dess ankomst? Söndagens tema slår ju t.o.m. fast att *Guds rike är nära*. Ett påstående som inte är taget ur luften utan hämtat från Jesus själv (Matt 1:15). Och det är Jesus själv som tar upp talet om tecken i dagens

evangelium och hävdar att dessa hör samman med ångest, rådlöshet och skräck (Luk 21:25-26). Det är dock inte de som satt sin lit till Gud som ska känna ångest och skräck. De som litar på Gud ska istället räta på sig och lyfta sina huvuden, ty befrielsens dag närmar sig (v. 28). Och i väntan på denna dag får vi bejaka Skriftens undervisning så att vi genom dess tröst kan bevara vårt hopp (Rom 15:4). Inte leva i ångest och skräck alltså, men väl i vaksamhet.

Var på er vakt, säger Jesus idag (Luk 21:34). Likaså *håll er vakna hela tiden* (v. 36). Våra sinnen riskerar att fördunklas av allt möjligt, särskilt noterar jag att Jesus nämner *livets bekymmer*. Det är lätt att förlora sig i allt som inte är som det ska och det är mycket som inte är som det ska. En del kan vi rätta till, men långt ifrån allt. Därför kan den vaksamme ha god hjälp av att lära sig Sinnesrobönen: *Gud, ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden.*

Den som ber av hjärtat på det viset blir själv ett tidstecken, någon som pekar mot riket och Honom som riket hör ihop med. För det är alltid det centrala. Minns att ett tecken är just ett tecken, något som pekar mot eller vittnar om något annat, något mer. Tecknen är inte det centrala utan det de pekar mot. Det är inför detta vi ska hålla oss beredda och vakande. Ja, den goda vaksamheten blir lättare att praktisera när vi fokuserar mer på Gudsriket än de tecken som ska föregå det.

Hur kan man beskriva det rike vi väntar på? Dagens gammaltestamentliga text från Mika bok ger ledtrådar. Så även dagens text från Psaltaren (Ps 85). Det handlar om ett rike kännetecknat av godhet och trofasthet, fred,

rättvisa och välgång. I Luk 12:31-32 säger Jesus: ³¹*Sök i stället hans rike, så skall ni få det andra också.* ³²*Var inte rädd, du lilla hjord, er fader har beslutat att ge er riket.* Det är alltså ett rike värt att söka. Ett rike som inte hör samman med rädsla. Ett gott rike som prästen och poeten R. S. Thomas beskrev en gång.

Riket av R. S. Thomas

*Det ligger långt, långt borta
men där inne förekommer märkliga ting:
festspel där den fattige är kung
och den lungsiktige blir helad;
speglar där de blinda kan betrakta
sig själva och kärleken besvarar
deras blick; och fabriker tjäna
till att bota böjda ryggar och
sinnen som krossats av livet.
Det ligger långt, långt borta
men det går fort att komma dit och
tillträdet är fritt, om du bara renar
dig själv från begär och visar dig
i all din nöd och som en ringa gåva
erbjuder din tro, grön som ett löv.*

Ett rike långt, långt borta, ändå nära eftersom det hör samman med Jesus. I Hans närhet är riket nära och där hör du hemma. Din nöd visar vägen. Trons väg leder hem. Kanske du redan nu anar rikets väldoft, Kristusdoften (2 Kor 2:14-15)?

Liselotte J Andersson skrev i en böneguide för flera år sedan om ett möte med en äldre man som förmedlade en speciell utstrålning av ljus och värme som vittnade om

Jesu närhet. På frågan om hur han kunnat klara sig undan att låta bitterhet och mörker ta över, trots svårigheter i livet, svarade han med ett citat från Bibelns stora kärleksbok Höga Visan: *Min vän är för mig ett myrragömma som jag bär vid min barm* (Höga V 1:13 FB).

Orden syftar på seden hos många orientaliska kvinnor att gömma lite parfym nära hjärtat, vid barmen. I deras närhet framträder väldoft men källan är ett mysterium som väcker längtan. Så är det att vara bärare av Kristus och riket. Dess väldoft fördriver mörkrets stank och väcker uppmärksamhet och längtan och sätter oss i rörelse, så att vi genom våra handlingar kan gestalta det rike vi smakar och samtidigt längtar efter. Redan nu men ännu inte.

Vi kan drömma om och förvänta oss fantastiska saker i detta rike, och ändå kommer våra förväntningar att storligen överträffas. Guds rike är alltid mer än vad vi kan föreställa oss. I rikets fullkomnande kommer vi att fullt ut bli dem vi är skapade att vara. Där finns ingen nöd, ingen smärta, ingen död. Det är ett fullkomligt rike.

Den andra söndagen i advent påminns vi om att detta rike är nära. Guds rike är nära. Herren är nära. Han kommer till sin kyrka och vi får hålla ut i vaksamhet och bön. *Amen, kom, Herre Jesus!* (Upp 22:20 FB2015).